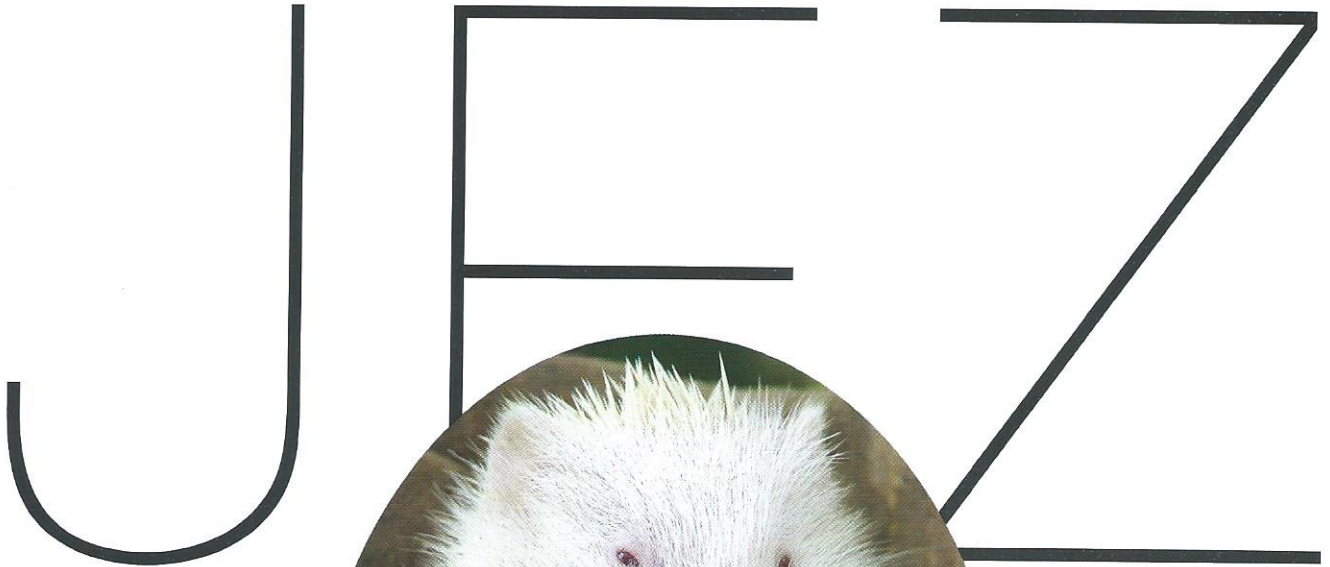

Pripravila: Barbara Mihelič

PREPOZNAME
GA VSI,
POZNA
PA LE
MALOKDO

Ljudsko izročilo o ježih je prav neverjetno bogato. O nabadanju sadežev na bodice je pred dva tisoč leti prvi pisno poročal rimski učenjak Plinij, to zmotno prepričanje, ki ga še danes uspešno razširjajo pesmice in pravljice za otroke, pa še zdaleč ni osamljeno.

Zmote o ježevi prehrani

Večina ljudi je prepričana, da so ježi pretežno sadjejedi, klali pa naj bi celo kokoši in kravam sesali mleko. A kdor zna opazovati živali, bo hitro ugotovil, da temu ni tako. Njegovo zobovje ima zgradbo, značilno za vsejede, njegova čutila pa izdajajo, da gre za svojevrstnega lovca. Majhne oči nam povedo, da je vid le pomožno čutilo. Njegovo najpomembnejše čutilo je nos, zato je tudi največje. Z vohom si išče hrano, spolnega partnerja, zaznava plenilce, prepozna svoj življenjski prostor, samice pa tudi svoje mladiče. Dobro sliši predvsem visoke frekvence, kar je značilno za žužkojede. Tako, pa smo razvozlati tole uganko. Ježi so predvsem žužkojedi. Večinoma se prehranjujejo z žuželkami, deževniki in polži, občasno pa si poiščejo tudi večji plen, kot so miši, mlade ptice, kače in žabe. Sadje jedo le občasno, predvsem konec poletja in jeseni, ko ga je v izobilju. Kaj pa pozimi? Ježi nikoli ne odnašajo sadja ali druge hrane v shrambe. Najedo se tam, kjer hrano najdejo. Njihovo zimsko zalogo hrane predstavlja podkožna maščoba. Zimo prespijo, spomladi pa se prebudijo skupaj z otrplimi žuželkami, dvoživkami in plazilci. Kokoši so zanje precej prevelik zalogaj, saj dnevno pojedjo manj kot 10 dag hrane. Do kravjih seskov seveda ne sežejo, radi pa popijejo mleko iz pasjih in mačjih skodelic. A bolj kot to jim gredo v slast njihovi briketi ali konzerve.